ஞானானந்தனடிமாலை, நினைவாட்சி

முதலிய

செய்யுட் கோவை

Ceyyul Kova

தி. லக்ஷ்மணபிள்ளை, பி. ஏ., யால்

LAKSMANA PILLAI

இயற்றப்பட்டது.

" விறகிற் றீயினன் பாலிற்படுநெய்போல்
மறையநின் றுளன்மாமணிச்சோதியான்
உறவுகோனட் டுணர்வுகயிற்றினால்
முறுகவாங்கிக் கடையமுன்னிற்குமே. "

—திருநாவுக்கரசு.

திருவனந்தபுரம்

பாஸ்கர பிரஸ்.

1915.

PRINTED FOR THE AUTHOR

AT THE "BHASKARA PRESS", TRIVANDRUM

1915

(First Edition Copies 1,000)

அட்டவணை

பாடல் பக்கம்

PREFACE

The present publication brings together most of my compositions in Tamil verse, excepting those in dramatic form and my songs set to music. I make no apology for producing them in this collected form, as the public is more or less familiar with two of them at least, as separate booklets. Ninaivatshi has been considerably enlarged from what it was, and I seize this opportunity to give a fresh lease of life to a few of my minor pieces, which were written after Western models and which appeared in some of the Tamil Magazines at various times. Following Western lines again, I have made one departure from our customary methods by including among them a few verses in memory of certain deceased friends and kinsmen of mine. One or two Kirtanams also, owing to the general nature of the subjects they treat of, and because they do not come under regular musical compositions, find a place at the end of this volume.

One circumstance, in this connection, perhaps, calls for an explanation and that is the appearance of three pieces addressed to Siva under the headings "ஓர் மாதின் விண்ணப்பம்" and "ஓர் மாது வரங்கேட்டல்". They were written for the use of a lady of the orthodox type, in the manner best calculated to appeal to her simple and unquestioning faith. Devotion is a spiritual and regenerating influence, no matter what primitive conditions produced it; and it seems to me where they have had too long and too firm a hold, wisdom lies in fostering that devotion. I hope in the light of this declaration, and the ideas I have brought out in my Ninaivatshi and Gnananandhan adimalai, there is no danger of the reader identifying the idolatrous view of Siva taken in those three pieces, with my own conception of the Supreme.

T. L.

INTRODUCTION

TO

GNANANANTHAN ADI MALAI

OR

A garland at the feet of God.

The subject-matter of the first portion of the present work may be divided into three parts:—(1) The existence of God; (2) The struggles and questionings of the individual soul; (3) Invocation of the grace of God for the advancement, guidance and protection of the soul.

The views intended to be expressed therein are, briefly, that God, who is love, permeates the whole universe with his light, power, beauty and bliss; that the world is God's; that the soul in man is God's; that a self or ego entirely apart from the Absolute is either a convention or a chimera; that the soul derives everything from the Absolute for its earthly abode and happiness and stands to It merely in the relation of a pensioner; that the aims attainable by man are circumscribed: and that the difficulties and obstacles in the way of that attainment are many and cannot all be overcome by him alone. Viewed from every standpoint, therefore, it becomes clear that it is necessary to know God and seek His aid. The universe invites us to love, to look upon all sentient beings as our brethren. Every being has its origin in God. More evil lies in ignorance of the truth than in God's world. The theory of Evolution is a partial view of the truth, but it fails to trace the divine origin of *consciousness*, the chief element in all living beings. The existence of hunger, disease, death, &c. in the world cannot, in the eye of the true seer, be any hindrance whatever to a belief in the existence of God. Such evils are

indispensable for action, progress and happiness in the world—nay, even for the exercise of virtue. They are really blessings in disguise and, to grapple with and overcome avoidable evils, God has endowed man with intelligence and will. The will is a part of the machinery of fate, which, latter, is nothing more than the totality of natural laws at work. The world, in all its aspects, presents, to *thinking* minds, miracles in abundance without making it necessary on the part of God to manifest Himself by miracles which vitiate the natural operations of His own physical laws. A life of asceticism is unnecessary and, to some extent, it is selfish to seek salvation not minding our suffering brethren. It is possible to know the God of love through nature and to worship Him by following Him in the path of love. It will suffice, for the welfare of the soul, to pray for the grace of God without specifying any temporal aims and His grace, if deserved and obtained, would supply all that men need and all that is best for them.

It is idle to build too much upon frail man, especially on men who have no faith in a Supreme Being. All are equalized in death and, in view of the "funeral march beatings of our heart-drums to the grave," it is important that we bestir ourselves and do what we can towards widening the circle of good for the world, to love all and envy none. An attempt has been made in the latter portion of the work to describe some of the cardinal wants and aspirations of the soul. The work concludes with an invocation of God's help for the progress and elevation of the soul.

The second part named விண்ணப்பமாலை is a further prayer for relief in distress and for guidance in the path of right and truth.

The third part called பதியுண்மை is an attempt to detail briefly the steps by which the existence of a Supreme Intelligence may, in my humble opinion, be proved by the negative method of Inductive demonstration, the postulates to be granted being:—

1. That a thing, force or attribute, cannot be derived from nothing.

2. That a thing, force or attribute, cannot be derived exclusively from any thing, force or attribute, inferior to itself.

3. That *consciousness* cannot be derived from any thing or state of things which is *less than consciousness* or which *excludes consciousness.*

4. That a person who is continuously clean-starved *must lose*, in a few days, his *mental* as well as his physical power ; but, (the process not being carried to the point of death) he can regain the same by taking food.

T. L.

INTRODUCTION

TO

NINAIVATSHI

OR

MEDITATIONS.

There are moments in a man's life-time when he stands face to face with the ultimate problems of existence, his relation to God, to man, in fact to everything in Nature—moments more charged with significance to him than all the rest of his days. If, however, his inward questionings are not adequately met, they become a perpetual menace to his peace; while if they are set at rest with answers that are in harmony with the great and indisputable Laws of the universe, they ensure to his soul the highest and the most enduring satisfaction. And no doubt, every earnest man, with what knowledge and powers of introspection he possesses, endeavours to grapple with those obstinate problems and, to the extent to which he feels he has succeeded, is anxious to record his solutions.

I have been engaged on these problems myself for some years past and the results are embodied in the verses contained in this book. It was after much inward debate, that I decided that it would be wiser to publish my views to the world—whatever may be their intrinsic value—than keep them buried within me.

We live in an age that is remarkable in many respects—but most remarkable, perhaps, for the supremacy that Western science and Western thought have gained all over the world. India, in particular, came under the influence of the spirit and culture of the West earlier than all the other countries of the East, and it is not surprising that we should have felt sympathetic shocks of the momentous conflict that raged between Science and Faith so long. We are compelled to admit that Science has emerged out of the struggle victorious at many points. Much of our traditionary

knowledge and many of our fondest notions have fallen like the walls of Jericho before the shout of Science "Truth for its own sake"; and we have been obliged to revalue our ideals in the light of Reason. So far nothing could have been more wholesome or more desirable. But, I believe, the value of Science for us lies in the intellectual unrest and challenge she has breathed into the midst of our deadly stagnation and smug self-sufficiency. In the immediate and marvellous success which Science has achieved in all directions, she has exceeded her bounds and made one colossal mistake. She has mistaken certain aspects of truth for the whole truth. While emphasising the Intellect as a potent instrument in the hand of man, she has forgotten the commanding position that the Emotions occupy in the economy of Nature. She has overlooked the fact that Feeling is the mainspring of human action; that as a motive power, intellect and conviction operate only in the few and not in the many; that noble thoughts beget noble action only when they are not overruled by passions and prejudices; and that only when the most elevating thoughts, based upon the fundamental truths of Nature have been made to combine and coexist with the worthiest instincts in him that man rises to the full stature of the divinity in him. It is because Science has not sufficiently realised this truth that she has left us spiritually cold and empty—left us to wrestle with doubts and misgivings. She provides us with no answers for our deepest longings, no consolation to sustain us through misery and sorrow and bereavement; and lacking a consistent theory of life, we either fall into an unlovely attitude of negation towards all the most sacred things of life, or abandoning reason and thought altogether as unsatisfying, we seek relief in mysticism and vague speculations.

Having lightly touched upon the dangerous nature of the influence Science exerts on our convictions, let me as briefly state what Religion stands to us for. * Religion, as representing the

---

* The words Religion and Science are employed here as in common usage. True Religion, as I understand it, is not something that is opposed to Science or is even apart from it, but something that includes it; that is, Religion is the amplification and the perfect consummation of Science or in other words, true Religion and true Science are synonymous.

highest aspirations of the human soul, sets herself two tasks to perform. She attempts to teach a coherent conception of the universe, as woll as to establish a well-regulated system of human conduct, based upon that conception; that is to say, she tries to convince the intellect and at the same time appeal to the heart of man. In so far as she lays stress upon the necessity to reach and direct the feelings of man, she demonstrates her decisive superiority over Science, and therein also do we find the explanation and the justification of the permanent hold Religion has had on the attachments of men. Every Religion builds up its edifice of dogmas and practices upon an unchangeable groundwork of ethical truths. No two Religions, however, unless they have had a common origin, agree in many of their dogmas. How could it be otherswise? These conceptions depend upon a multitude of circumstances that contribute to the origin and growth of each particular religion. The times, the countries, the traditions, the state of civilization, the knowledge and the racial characteristics of the people in whose midst a religion takes its rise, would all determine the distinctive features that mark out one religion from another. But for the very reason that those conceptions are the result of the fortuitous play of forces, they are liable to be modified or even completely overthrown by the expansion of knowledge—a fact which has been amply made evident by the happenings of the Nineteenth century.

But there are other conceptions, common to all truly great Religions, forming the bulwarks and buttresses of morality—such as the reign of Law and Truth, Justice and Love in Nature, which no revolution of thought, and no alteration of circumstances could ever disturb without shattering the authority of all religion and utterly disorganising society.

Hence, unless we guard carefully against misconceptions about what is essential and what non-essential in religion, we shall be led into unsuspected blind alleys of thought and grave anomalies in action. But it is precisely confusions of this sort that have become the rule and not the exception. They are the result of three qualities inherent in the average human being all

the world over, qualities which are praiseworthy in themselves, but which when allowed to distort all one's actions become subversive of all progress. As it would take me further than I intend to deal with each of them in detail, I shall content myself with merely indicating them. They are first, the highly exaggerated respect one feels towards all that belongs to the past for no other reason than that it belongs to the past; secondly, the tendency to cling to the letter and not to the spirit of a law or a precept; and thirdly, intellectual inertia, the proneness to love an old custom more than a new truth, that is, the incapacity to appreciate any standpoint other than one's own. These in combination have done and are doing immeasurable harm to the world by retarding the onward march of humanity. But their effect upon India has been specially unfortunate. They have made us suffer from self-inflicted paralysis. They have made us exalt man-made institutions into God-given ordinances; they have bred in us such absolute mistrust of our own powers, such self-abasing contempt for the present, that Reverence toward our ancients instead of being the inspiration and the boon that it ought to be, has become in very truth an obsession and a curse, the glaring brand of slavery in thought and degeneracy in life. And what wonder if the efforts of a few educated people to eliminate social evils from our midst, with occasional lectures and pamphlets, and annual conventions, appear to others like attempts to transform the fruits by merely trimming and chopping off from the tree of social life those particular branches which offend their sense of the fitness of things.

If my reading of the facts is even approximately correct, I believe no one would deny that our situation is one that demands the clearest convictions upon all such questions as are vital to our peace of mind; and first in importance comes our attitude towards the Supreme Being. It appears to me that a pure and rational worship of God, divested of all symbolical mystification, alone can deliver us from the perilous alternative of an uncritical credulity on the one hand and a pernicious scepticism on the other. There is none so poor in spirit but can see God and love Him and worship Him in all his manifested works both great and small.

All can approach Him, each in his own way, for God is catholic and it is not sacrilege to rely upon powers He himself has implanted in us. Such an attempt to get a direct and intimate knowledge of God by observation of Nature and introspection of oneself has, I admit, its difficulties, perhaps its dangers; but it is there that the wisdom of the great men of the past and the present can help us. And if a man, undismayed by initial obstacles and with unabated ardour, forges ahead, his efforts would be rewarded by his discovering truths fraught with the promise of widespread happiness.

Let no one be discouraged by this insistence upon self-reliance, since it requires no Yogam or development of psychic powers to get at these truths, or to realise them in life; on the contrary, it seems to me that if we are to measure a man by the extent of the good he can confer upon the world, one unaffected devotee of the type I have in mind, will outweigh a legion of ascetics. At the same time, let me add, that I yield to no man in my respect for those who embrace asceticism, not for the sake of a pitiful salvation for themselves, but because they dedicate themselves to some high enterprise for which they have received a compelling inward call.

One truth among others that will come upon such an inquirer with an overwhelming force of conviction would be the ineffaceable unity that underlies all the hidebound conventions of rank and distinction, of caste and creed, and all the crude classifications of an infantile science. That is the truth that all the religions of the world have been labouring to express with varying degrees of success; and that would be the most formidable truth Science would have verified for herself in the near future with her special methods of reasoning—the one truth that would explain and validate all the others she has unearthed for us.

The underlying unity of all things—that is the truth that must sink into the minds and the hearts of our people. The right perception and the widest application of such a truth would have the most far-reaching influence upon human thought and human

conduct. It would be the first step in the process of true regeneration, individual as well as national. It would be the most imperious prompter of sympathy, the most uncompromising suppressor of meaningless distinctions, of narrow patriotisms, the surest healer of social evils and the most persuasive inspirer of charity and loving kindness and universal brotherhood. It would further be the most irresistible argument in favour of political progress; for what is it but the full and logical extension of the democratic cry of "Liberty, Equality and Fraternity" as applied to human affairs?

It is not a new truth. It is as old as the prophets of the world—as old as Buddha and Christ and Socrates and Tiruvalluvar. How is it then that such a cardinal principle of their teaching has not found that acceptance among men that its importance deserves? How is it that it has been submerged under a mass of unessential formulæ? There are more reasons for it than one.

Primarily, of course, it is due to the intellectual inertia to which I had occasion to refer previously. It is so hard to overcome the pressure of environments, of habit, of predispositions. But there is another reason of a different complexion altogether. There has at all times and in every country been an interested class to whom such doctrines of fundamental unity and brotherhood have been distasteful, not to say hateful, namely, those who have had in their hands the exercise of power, temporal or spiritual. A recent English writer speaks of the type of mind "that sees society in two clearly defined strata—a small select aristocracy (of birth, or spiritual influence, or wealth, it does not matter what,) born booted and spurred to ride, and a large dim mass born saddled and bridled to be ridden, and firmly believes it to be a divine arrangement." It goes without saying that the riders as a class are sure to resist the revolutionary idea that they are made of the same stuff as the ridden. History teems with examples to show how jealous those in power are of their privileges, and how desperately they would fight for them. To them no ruse is too low, no hypocrisy too despicable, no cruelty too inhuman, to use against whatever threatens their authority, or their profits. It is they who would twist the clearest declarations

of their prophets to suit their own convenience, or to cover their imperfections. They would explain away the Ten commandments or the Sermon on the Mount, or the injunctions of Buddha, or the message of the Vedas. The Philistines and the Pharisees have, between them, mangled the doctrines of the purest and the wisest of men. They have sought to render the unspeakable martyrdoms of the redeemers of the world as though they never had been; and, as might be expected, the faint-hearted and those of little faith have begun to fight shy of ideals and look upon them as mere impossible moonshine. But it rests with those who have a deeper faith in the ways of the Eternal to do whatever in them lies to promote love and sympathy and unselfishness, and foster those priceless sentiments of virtue that will make humanity worthy of the splendid destiny that awaits it.

It is as a humble venture in that direction that I make bold to publish this book to the world.

T. L.

திருவடிவாழ்த்து.

அகமாகிநின்றபதம், அருளாகிநின்றபதம்,
அறிவாகிநின்றபதமே,
இகமாகிநின்றபதம், இறையாகிநின்றபதம்,
இசையாகிநின்றபதமே,
உகமாகிநின்றபதம், ஒளியாகிநின்றபதம்,
உயிராகிநின்றபதமே,
சுகமாகிநின்றபதம், இணையேதுமின்றியுறு
துணையாகிநின்றபதமே.

கலையேறுகின்றபதம், அணியேறுமன்பர்புகல்
கவியேறுகின்றபதமே,
விலையேறுகின்றபதம், உயர்வேதமுடியேறி
விளையாடுகின்றபதமே,
மலையேறிநின்றபதம், மலைவோடுகின்றபதம்;
மதமோரனந்தமவைதந்
தலையேறிநின்றபதம்; நலமேதரும்பரம
தருவாகிநின்ற பதமே.

அறவாழியென்றபதம், அணுவாகிநின்றபதம்,
அருவாகிநின்றபதமே,
இறவாமைகொண்டபதம், இயல்பாயுயர்ந்தபதம்,
எழிலேறுகின்றபதமே,
உறவாகிநின்றபதம், உணர்வாகிநின்றபதம்,
உரைநாடிநின்றபதமே,
நறவூறுகின்றபதம், எழுவாழ்வினுந்தழுவி
நமையாளுகின்றபதமே.

ஞானானந்தனடிமாலை.

அருள்வடிவே யுலகனைத்தும், அருள்மயமே
சகமனைத்தும், அமைந்துநின்ற
அருள்வலியே வலியனைத்தும், அகம்புறமுந்
தோன்ற உயிராகந்தோன்றும்
அருளொளியே ஒளியனைத்தும், அருளழகே
அழகனைத்தும், அந்தமில்லா
அருணிலையே நிலையனைத்தும், அருட்பெருமை
அகிலமெங்கும் அமருந்தானே. (க)

அருந்துணையே, அறமுண்டயார்க் ககமுருகி
நினைத்தடியாரழைக்கும்போது
வருந்துணையே, மதிபொருந்தி வஞ்சனையில்
லாதழைப்பார் மதிக்குங்கூலி
தருந்துணையே, சகலருக்குந் தகைபொருந்த
அருணீதி தழைக்குந் தெய்வப்
பெருந்துணையே, பெருநிதியே, இடங்காலம்
இறப்பில்லாய் பிறப்பில்லாயே. (உ)

நின்னுடையதாமிந்த உலகமெலாம்,
நானுமதே, நினைப்பில்லாமல்,
என்னுடையதாமென நான் பிழைபிதற்றி,
இறுமாப்புற் றேமாந்தேனைச்,
சொன்னதையே சொல்லிவருங் கிளிபோலப்,
பேதையர்சொற் றொடர்ந்துதாழும்
பொன்னடையுஞ் சுகமொன்றே பொருளென்று
திரிந்துமனம் பொய்கொண்டேனே. (௩)

கண்காணும் பொருளொன்றும் நான்செய்த
தன்றே, என் கருத்துமெட்டா
விண்காணும் அண்டமெலா நின்மகிமையே
விளக்கி வியப்புச்சேர்க்கும்;
எண்காணப்படா உயிர்களியல்பெல்லாம்
நின்றிறமே எடுத்துக்காட்டும்;
பண்காணும் ஆனந்தம் நின்னியல்பு
படர்ந்ததனாற் பகரொண்ணுதே. (௪)

எதுவென்று நானென்பேன்? இசையென்போ,
இரிதோலோ, இறைச்சிக்கூடோ,
பொதுநின்ற உதிரமதோ, பொங்குயிர்ப்போ,
புகுநரம்புப் புணர்ச்சிக்காடோ,
அதுவன்றிமூளையதோ, பொறிபலவோ,
அறிமனமோ, அதற்குமப்பால்
இதுவென்றுதோன்று தெல்லாமியக்கும்
நின்னொளியி னிருக்கைதானே? (௫)

நானென்ற அறிவெனக்கு நீயின்றி
யிலையென்ற ஞானமில்லேன்;
ஊனென்ற சுவர்மறைவால் நீநின்ற
உண்மைதனை யுற்றுப்பாரேன்;
தானென்றபொய் யுண்மைபோனின்று,
மெய்யறிவைத் தடுப்பதின்றேல்,
தேனென்ற சுகமூறத் தெய்வமலா
தில்லையெனநான் தெரிவேனன்றே. (சு)

உடம்பளித்தாய், உயிரளித்தாய், உணர்வளித்தாய்,
உறவளித்தாய்; உயிர்வாழ்தற்கே
இடம்படைத்தாய், பொருள்படைத்தாய்; எண்ணுவதை
இயற்ற என்னுள்ளிடத்தில் மெய்யில்
திடம்படைத்தாய், ஐம்பொறியின்றிறம் படைத்தாய்,
மறைந்துனையே தேடவைத்தாய்;
கடம்படைத்த கருணையினாய், கருதினனக்
கெந்நன்றி காட்டுவேனே ? (எ)

சின்னவெனைப் பெற்றோய்நீ; உன்மகனன்;
என்குருநீ, சீடனனே;
என்னருமை உயிர்த்துணைநீ, அந்தகனன்;
ஈவோனீ, இரப்போனனே;
பொன்னருமைப்புரவலனீ, சிறுகுடிநான்;
பெருமானீ, புழுக்கைநானே;
முன்னவனீ, கடையவனன்; முற்றுணர்ந்த
கொற்றவனீ, மூடனனே. (அ)

இலங்குமணி ப்ரபையெழுந்த சூரியன்போல்,
இதயமலரிடத்தே வீற்று,
நலங்கமழ நீயிருக்க, நானுனையே
அடுத்திருக்க, நாளுநாளும்
துலங்குமொழி நாவாழ்த்தக், கைகூப்பத்,
தலைவணங்கத், தூயபாவால்
அலங்கனுனக்கணிந் தபயம் நீயளிக்க
அகங்களிக்க அருள்செய்வாயே. (கூ)

விண்களிக்க, வியப்பெனுஞ் சாகரம்பொங்க,
விளைநலத்தை விரிந்த இந்த
மண்களிக்க, நின்மகிமை வகுத்திருக்கும்
பெருமியற்கை மதியாற்கண்டார்
கண்களிக்கக், கருத்தவிழக், கரையறியா
தோங்குகின்ற காலத்தூடே,
பண்கனிக்கப் பாடுமருள் நான்பலர்க்கும்
பரிந்துரைக்கப் பயிற்றுவாயே. (ய)

உலகமெனுங் கரைதெரியாக் கடலிடத்தே
காலமெனும் ஒழுக்கிலோடிக்,
கலகமெனுஞ் சுழிகடந்து, கடுமையெனுங்
கன்னீங்கிக், கயங்கள் தாண்டிப்,
பலகவலைத் திரையேறி, மிடிப்புளினம்,
பிணிப்புயற்கள் படைக்குமோசம்
விலகிட, இவ்வுடற்றோணி வேண்டுமருள்
வலங்கணிக்க வியக்கின்றேனே. (யக)

ஏக்கந்தான் மனிதர் தனித்திரில் வரும்பங்
கென்றும், அதற்கிறைவா நின்கண்
ணேக்கந்தான் பொருந்துமருந்தென்றும், வினைத்
தாற்றெளியும்; நுவன்றால் நின்ற
னாக்கந்தான் அவருக்கீம், அவர் துணிவு
நின்னடிக்கண்ணுறுதி, பெல்லா
ஆக்கந்தான் அன்பவர் நோற்குஞ்சக்கந்தான்
நின்னருளை யடைதலன்றோ? (௰௨)

மானிடர் தாமுயன்றடையும் பயன்களுக்கு
வரம்புளதே; மதுரந்தங்குந்
தேனிடைக் காஞ்சிரங்கலந்ததென இன்பத்
திடை துன்பஞ்செழித்த இந்த
ஊனிடை நின்னருளொளியி னுதவியின்றேல்,
உலகிலவர் உய்வரோ? வெங்
கானிடைக் கூரிருளில் வழிகாணுத
குருடரைப்போற் கலங்குவாரே. (௰௩)

மருந்தளிக்க மருத்துவனும், வரமளிக்க
வரபதியாய், வரையாதென்றும்
விருந்தளிக்க விழைவளளாய், முறையளிக்க
வேந்தனுமாய், விழுமியார்க்கும்
அருந்தீவர்க்கும் பொருந்தியவை தெரிந்தளிக்க
வல்லவனாய், அழியாவின்பம்
இருந்தளிக்க அருணிதியாய், ஈசனைப்போல்
எவரிருந்தார் இப்பாருள்ளே? (௰௪)

இருபொருளாஞ் சரர்சரமும், இயங்குவதாம்
 நீர்நெருப்பும், இயலுங்காற்றும்,
பெருவிசும்பும், மண்ணும், இவைபெறுமுயிரின்
 பெருக்கமும், அப்பெருக்கத்துள்ளே,
உருநிறையு மனமுணர்வோ டொளிரறிவும்,
 உயரன்பும் ஒருங்கேயாகி,
மருவுமிருட் கூடல்கொண்ட மகிமையுரை
 மனமளக்க வரம்பெய்தாதே. (௫௫)

வரம்புகளெலாங்கடந்து, மனங்கடந்தா
 ருயிர்கடந்து, மலர்ந்துநின்ற
பரம்பொருளைப், பக்தருளம் பழுத்திருக்குங்
 கனியை, அறம்பருகுந்தேனை,
நிரம்பிஅருள் ததும்பியெழு நெடுங்கடலை,
 ஆனந்த நிமலவூற்றைத்,
தரம்பிகர வல்லேனோ? சதுர்மறையா
 லதின்பெருமை சாற்றொண்ணாதே. (௫௬)

சாற்றிவரும் பொருளிலெல்லாந் தனித்துவரும்
 உட்பொருளைத், தருவித்தெல்லாம்
மாற்றிவரும் அருட்பொருளை, மறைந்துவரு
 மெய்ப்பொருளை, மனத்திலன்பாற்
றேற்றிவரும் பெரும்பொருள்க ளாற்றிவரும்
 அரும்பொருளைத், தொல்லைநூற்கள்
போற்றிவரும் பரம்பொருளைப், புகல்கின்ற
 தெம்மொழியாற் பொருந்துமம்மா? (௫௭)

பொருந்துவதோ உலகமெலா மளக்க, மணற்
கூட்டமெண்ணப் போகுமோ, நாம்
வருந்திஉயிர்த் தொகைமதிக்க மாளுவதோ,
வரையறியா வான்மீன் மாட்சி
இருந்தடங்க வெழுதவென்றால், இயலுவதோ,
மனங்களெலாம் எண்ணுமெண்ணப்
பெருந்திரளைக் கணிப்பெளிதோ, அவ்வருமை
அதின்பெருமை பேசுமன்றோ? (௰௭)

பேசவரும் பெரும்பொருளைப் பேசுவதும்
கொருப்படலோர் பிசகென்றால், நம்
வாசகத்திற் குண்ணிறைந்தும், வாசகாதீ
தப்பெருமை வகித்தும் நின்றார்
ஈசனை நினைக்கினவர் எல்லையிலாப்
பெரும்புகழ்நாம் இயன்றவாறே
நேசமுற வெடுத்துரைத்தல் இழுக்கலவாம்,
அவரருளை நேடலாமே. (௰௯)

உடலிருந்தபயனெதுவோ, உயிரிருந்த
பயனெதுவோ, உணவால்வந்த
அடலிருந்த பயனெதுவோ, அறிவிருந்த
பயனெதுவோ, ஐம்புலத்தின்
றொடலிருந்த பயனெதுவோ, தொகுத்தனைத்தும்
நமக்களித்த தூயனேயக்
கடலிருந்த வகையறிந்து கையிரண்டுங்
கூப்பியுளங் கருதாக்காலே? (௨௰)

தொலையடுத்தெனச் சொல்லவரியசுகப்
பொருளே, நற்றொண்டருக்கே
மலையடுக்க தெனத் துணைக்குமாமணியே,
மாற்றிலா வாய்மைஞான
நிலையடுத்தவருக் குலவாநித்திலமே,
நித்யமுனை நினைந்துதேடி
உலையடுத்த மெழுகினைப்போலுருகாத
நெஞ்சமெதற் குதவுந்தானே? (உக)

பணங்கலந்த பகட்டுலகின் பகைநெருப்பும்
பரதவிப்பும் பறக்கவிட்டுக்,
குணங்கலந்த நின்குமுதவடி குறித்துக்
கொண்டுமனங் குழையாதங்கோர்
கணங்கலந்ததாயின், அருஞ்சிறைமொழித்துக்
கற்பகப்பூங் காவினுள்ளே,
மணங்கலந்த தென்றலெழ, மகரயாழ்
கேட்டெழுந்த மகிழ்ச்சியாமே. (உஉ)

கொண்டலிடந் தண்ணீருங், கூந்தலிடங்
கொய்ம்மலருங், கூவீத்தாவித்
தண்டலையிற் பைங்கிளியுந், தாமரையிற்
கார்வண்டும், தழைப்பதெல்லாம்
மண்டலத்துந் தோன்றிடுமோ, வயங்கியவெய்
யோன் அருளின் வயத்தால்முன்னே
விண்டலத்திற் றோன்றிலனேல்? விறல்மெய்யோ
னருளின்றி மெய்வாழ்வின்றே. (உரு)

அன்பியற்ற அகிலநமை யழைக்கதுவே;
அகிலேச னளவில்லாத
அன்பிலிருந் துலகமெலாம் பிறந்தனவே;
ஏழ்நிறமொன் றடங்குமாறே
அன்படங்கும் அறங்களெலாம்; அமரர்களு
முண்டேல் அவ்வன்பால் மேலோர்;
அன்பறியாக் குறையிருக்க இன்பறியாக்
குறையிருக்கும், ஆயுங்காலே. (உச)

அனைத்துயிரும் சுகிப்பதற்கா யெனைத்துயிரும்
அகிலேசன் அமைத்ததன்றித்,
தினைத்துணையும் பலநலிந் தொருயிர்சுகிக்க
வன்றென்ற சிறந்தநீதி,
நினைத்துலகில் அன்பறிந்து பழகாதார்,
நிலையறியா நிந்தைசேரும்
வினைத்துயரி லாழ்ந்து, விழி நனைத்துயிரை
விடுவதற்கே விரைகின்றாரே. (உரு)

இருளொன்றே தீமையின்றாய்; எவ்வுயிரு
நம்முயிருக் கினமென்றெண்ணு
மருளொன்றே வானருளை மறைப்பதுவாம்;
இவ்வகில வளுங்கொள்காட்சி
பொருளொன்றே பல்படமின்றதுவாம்; எப்
பொருளும், உடற்புகுமான்மாவும்
அருளொன்றே ஆளுவதாம்; அஃதொன்றே
அனைத்தினுக்கும் ஆதியாமே. (உசு)

விரும்பிவிடும் பொருளெல்லாங் கிடைத்திலவே
    யென்கின்ற விசனத்தாலே,
கரும்பான மனமெல்லாம் இரும்பாவர்
    சிலர்; தமது கருத்தினுள்ளே
பெரும்பதவி எனமிக்கக் குரும்பெல்லாம்
    ஈந்திலதேற், பேதைநெஞ்சால்
வரும்பிசகென் றுணராது, தெய்வமில்லை
    யென்றவர்நா வழுக்குவாரே. (உஎ)

ஊக்கமொடு ஜடமுறமு உலகமுண்டாம்,
    உத்தமம் எஞ்சுவதனாலே,
ஆக்கலொடு தற்காத்தல் அழித்தல்இவைக்
    கதிகாரி அமையவேண்டாம்,
நோக்கினென ஒருசாரார் நவல்வர்; இவர்
    நோக்கொருசார் நோக்காய்; தோற்றப்
போக்கினுக்கோர் போக்குரைப்பர், போதமெனு
    முட்பொருளின் பொருள்காணரே. (உஅ)

போதத்தின் றனியியல்பும், உயர்பிறப்பும்
    ஜடமாய்ந்தும் புலப்படாமல்,
வாதத்தேமுழ்கி, அஃதிலதென் றும்
    ஜடமென்றும் வருத்தகாறு
பூதத்தின் பண்பென்றும் புலம்புவர்; பண்
    பவையெல்லாம் போதத்திற்கென்
றோதத்தான் றடையெதுவோ, ஜடம்போதம்
    பிறக்குமிடம் தின்றாகாதோ? (உக)

தீதிருக்கத், தீதிழைக்குந் துன்பிருக்கத்,
தெய்வமில்லை செகத்துக்கென்று
வாதுரைப்பர் சிலர்; தோலாற் பழம்பொதிந்த
வாறுநன்மை மறைத்துத்தீதி
மீதிருக்கும், அதுநன்மை யுருவிகற்ப
மாமென்ற விவரம்பாரார்;
ஈதிருக்கவேநன்மை நன்மையேனக்
காண்பர்விழி யெட்டாதாரே. (௩௰)

ஆழ்ந்தகன்ற நோக்கினர்க்கு, நன்மையலா
ததிலத்தில் அணுவுமில்லை;
மாழ்ந்தவுயிர் உடல்மாறி வாழ்ந்தவுயிர்;
ஒன்றுக்கும் மரிப்பேயில்லை;
தாழ்ந்ததெனல், உயர்ந்ததெனல் சங்கேத
மாம்பேச்சுத்; தத்துவங்கள்
சூழ்ந்தவருக், குயிரெல்லாம் உலகெல்லாம்
ஒருசோதி துலக்கமாமே. (௩௧)

பசியின்றி உணவில்லை, பாடில்லை;
சுகமில்லை பாடில்லாதே;
நிசியின்றி உதிப்பில்லை; ஈவிப்பின்றி
நினைப்பில்லை, நிகழ்ச்சியில்லை;
நசிவின்றி வசிப்பில்லை; வசிப்பின்றி
வாழ்வினூறு நன்மையில்லை;
கசிவின்றிக் கடவுள்பதங் கருதலில்லை,
வருதலில்லை கருணைதானே. (௩௨)

பிறந்திருந்த மனிதரெல்லாம் பறந்தொளித்தார்,
நாமவர்க்குப் பிந்திநின்றோம்,
இறந்திருந்த மனிதரெல்லாம் இருந்திருந்தால்,
நாமிருக்க இடமின்றென்றே
மறந்திருந்து மரணமதைப் பழித்திடுவோம்;
நம்மதுபோல் மதியாகாமற்,
சிறந்திருந்த தெய்வவருட் சித்தவிரி
வழியாதே தியங்குவோமே. (௩௩)

மண்ணின்றிக், காற்றின்றி, விண்ணின்ற
விளக்கின்றி, வளப்பமோடு
தண்ணின்ற நீரின்றித், தரையில்மரம்
மாமனிதர் தங்கலில்லை;
கண்ணின்றிக் காட்சியில்லை; புலனின்றி
மனமில்லை, கருதலில்லை;
பெண்ணின்றிப் பிறப்பில்லை; பிறப்பின்றி
உயிரில்லை, பெருக்கமின்றே. (௩௪)

நோயின்றி மருந்தெண்ணேம், சௌக்கியத்தின்
மதிப்பறியோம், நோக்கோந் தேகம்;
தாயின்றிப் பிள்ளையிலாவதுபோல,
உணவின்றிச் சரீரமில்லோம்;
தீயின்றி உணவரிதே; தெரியாமை
முன்னின்றித் தெளிவதில்லை;
காயென்ற உழைப்பின்றிக் கனியென்ற
தகுதியில்லோம், கருதினிங்கே. (௩௫)

பேதத்தால் வழக்குளதாம், வழக்கிலையேல்
ஞாயமெனும் பேச்சுமில்லை;
சீதத்தால் வெப்பறிவோம், சீதவெப்பின்
றிரிபின்றித் தேகமில்லை;
சேதத்தால் ஆதாயமுள்ளதுவாம்,
இவையிரண்டும் செனனத்தாகும்;
கேதத்தால் சுகமுளதாம், தனிச்சுகத்தில்
இருப்பதொரு கேதமாமே. (௧௬)

படர்கின்ற இரவுபடைப்பிலதேல், நட்
சத்திரங்கள் பகட்டும் திவ்யச்
சுடர்கின்ற தறிவோமோ, தூங்குவதாற்
சுகமுளதோ, சோர்வுபோமோ?
இடர்கின்றதாலன்றி அறமறியோம்,
உயர்நிலையை எண்ணோம்; துன்பம்
தொடர்கின்ற தாயினதைத் தொடர்கின்ற
நலமறிந்து துதிசொல்வோமே. (௧௭)

தீயதெனும் விறகெரிய, நன்மைப்ரகா
சிக்கின்ற தீபமாகும்;
ஆயதெனுந் தெளிவுடையார்க் ககிலேசன்
நீயவையால் அல்லாதாகார்;
தூயபொருள் உலகிலழுக்கிடைநின்ற
தோற்றமதாற் றாய்தன்றோ,
தாயவள்தன் சோணிதப்பை வாயிழிந்த
சேயதனைத் தள்ளுவாரோ? (௧௮)

இவ்வளவு துன்புலகத் திருந்தாலும்
திறமாப்புக் கெதிரொன்றில்லை;
அவ்வளவு துன்பிலையேல், அறியாமை
இறுமாப்புக் கிளவுண்டாமோ?
எவ்வளவு கொடுத்தாலும் எடுத்தாலும்
அன்புவழி எண்ணுமாந்தர்
செவ்வளவுஞ்செல்வாரோ, தெய்வவரு
ளிருந்தவரைத் திருப்பாக்காலே? (௩௯)

தீங்கிருந்த தேனுமிகு மாறுமவை
யகற்றவழி சிந்திப்போர்க்குப்
பாங்கிருந்ததா மதியே; மதிசிறக்க
வகையுமுண்டு, பயிற்சியுண்டேல்;
ஓங்கிவரமதி, செழிக்கவளம், உழைக்கவலி
நமக்கென்றுதவிக்கண்டும்,
ஏங்கிடுவோ மெனி லஃதீந்தவர்குறையோ,
நங்குறையோ, என்னுவீரே. (௪௰)

மதியென்ற கண்ணிருக்க, முயல்கின்ற
கையிருக்க வாழ்லாமே,
விதியென்ற திலையென்பர் சிலர்; விதியே
மெய்மதியே வீணென்றெண்ணி,
ஒதியென்ற வாறிருப்பர்; மதிவிதியில்
ஒருங்கென்றுண்டாதன்றோ,
கதியென்ற தறியாமற், பதியருளுங்
காணமற் கலங்குவாரே? (௪௧)

அறிகின்ற அறிவின்றி, அற்புதமெங்
கென்றலைவார் அவமேசில்லோர்;
மறிகின்ற பூமியையும், வான்கொண்ட
மீன்களையும் வியந்துணரார்;
செறிகின்ற காடுமலை நாடுகடல்,
இவைபெருமை சிந்திக்காயார்;
எறிகின்றபுல்லும் நமக்கெட்டாத
அற்புதமென் றெண்ணாதாரே. (௪௨)

தினமென்ற பகலிரவு திரிகின்ற
விசித்திரத்தைத் தெளியப்பாரார்;
அனமென்ற பொருளுடலில் அமைகின்ற
அதிசயத்தை ஆழ்ந்துநோக்கார்;
மனமென்ற அருவமுடல் ஆள்கின்ற
அற்புதமும், மற்றுட்சிக்கோர்
இனமென்றபடி, இறைவன் உலகாளும்
அற்புதத்தை என்காணாரோ? (௪௩)

அற்புதமே உலகம், உயிர் அற்புதமே,
அற்புதமே அடைந்ததேகம்,
அற்புதமே அறிவறிவுக் கற்புதமே
உணவுயிராய் அமைதல், நித்ய
அற்புதமே பிறப்பிறப்பு, விழிப்புறக்கம்,
அற்புதமே ஆன்மாமெய்யில்,
அற்புதமே அறிந்ததெல்லாம், அற்புதமே
இவையறியா அறிவுதானே. (௪௪)

பயனிலெனு மொழியல்லாற் பொருளில்லை
யெனப்பகர்வர் பயிற்சியுள்ளோர்;
நயனிலெனு மொழியல்லாற் பொருளில்லை
யென்னவில்வீர் ஞானங்கண்டார்;
அயனரன்மால் வேறில்லையோர் பரம்பொருளே
யுளததனில் அமைந்தஆதி
யினொருளோன்றே பொருளென்றவர் விரிப்பார்,
அதுபெறலே மேலாமென்றே. (௬௫)

மேலான சுவர்க்கமில்லை பரிசுத்த
மனமிலையே; விரும்பாநின்ற
பாலாழி யமுதமென்ப பேரின்பத்
தனிமிலையே; பரவுந்தொல்லை
நாலான மறைகளுக் கப்பாலான
நலங்குறித்து நாடலே, நம்
மாலான அாக்கனைக்கொல் வேலாகும்,
கசடறுக்கு மருந்துமாமே. (௬௬)

சினஞ்சென்று வழியொழித்துக், கொடுமைகொலை
சிறுமையுளார் சேர்க்கைநாடி
மனஞ்சென்று வருந்தாது, மதியளிக்கும்
வள்ளலடி மலரிற்சிந்தை
தினஞ்சென்று திடம்பெருக்கி, இயற்கையுளே
தெய்வவருள் தெரிவார் தம்மின்,
வனஞ்சென்று கனிபுசித்து மௌனமிலை
யுற்றுரென் வரப்பெற்றாரோ? (௬௭)

தவமிருந்து தானொருவன் றனியாகச்
சாயுஜ்யம் சார்தலென்னும்,
பவமிருந்து தன்னினத்தார் உழல்பொழுது?
தன்மகவைப் பஞ்சம்வாட்ட,
நவமிருந்த அமுதொருவன் உண்பதுவாம்;
நாம் பிறர்க்கு நன்மைசெய்யா
தவமிருந்த வாழ்விலுமோர் அவமிருந்து
வீழ்வுமிக அருமையாமே. (சஅ)

மாயையெனு மியற்கையிலே வகுத்திருக்கு
மகத்துவங்கள் மதியாற் காணல்,
நேயமதே தெரிக்கு முபாயம்பலவாய்த்
தோன்றுவதால், நேயநாதன்
சாயையதிற் காண்பதுவாம்; அதுகண்டு
நேயநெறி சார்ந்த ஞானி
போயவழி யெங்குமவன் றாயவருள்
புகுந்தவனைப் புரக்குமன்றே. (சகூ)

வினைப்பயனாய் வருவதினை விரும்புவதேன்?
நல்வினையில் விருப்பில்லாமற்
பனைப்பருவம் உடல்நீளப் பருக்கைதர
வேண்டுவதேன்? பாவமூட்டும்
பொனைப்பொருளைக் கேட்பதேவன்? பொன்னருளைக்
கேட்டடியே போற்றி நின்றால்,
நினைப்பதிலும் அதிகசுகம் அளிப்பனது
நிச்சயமே நிலவேத்தே. (ருய)

வெல்லரிய வினைப்பகையை வென்றிடலாம்,
விழுப்பொருளே விரைந்து நல்கும்
செல்லரிய உயர்நெறிக்கண் சென்றிடலாம்,
பெற்றிடலாம் சித்தியெல்லாம்,
தொல்லரிய மறைகளெலாந் தொடலரிய
பதங்களித்துத் தொழலாம், எண்ணச்
சொல்லரிய சுகம்பெறலாம், சுயஞ்சோதி
யருள்நமக்குத் துணையானாலே. (ருக)

கரும்புருந்துங் கூலியதன் கையோடே
கிடைப்பதுபோற், கடவுட்பாதம்
விரும்பிநினையும் பொழுதே விரும்பிவரும்
நலங்கள்; அருள் மெய்யுள்ளார்பாற்
றிரும்பிவரும்பொழுது புறந்திரும்பிவி்டு
மிடர்; கண்ணீர் தெய்வமெண்ணி
அரும்பிவிழும்பொழுது நமதரும்பாவம்
அழலகப்பட் டவிந்துபோமே. (ருஉ)

தனித்தனியே பிணியிடும்பை தடுக்குகிலா
மனிதரிடஞ் சார்ந்து, கண்ணீர்
பனித்தெழவே, பாடுரைத்துப் பயனடைவ
தொன்றில்லை; பாருள்ளோ நான்
செனித்தபொழு திடருமுடன் செனித்ததுவே;
எளியனைப்போற் றீங்குற்றாரை
இனித்தரையில் நம்பிநிரேன்; இனித்தவரு
ளோநம்பி யிருக்கின்றேனே. (ருங)

இன்றிருந்து நாளையிலா ஈசலைப்போலும்
மனிதர்க் கேற்றசேவை
சென்றிருந்து நாடினுமங் கவர்சித்த
மொருநெறியிற் செல்லாதாகி,
நன்றிருந்து நாம்செயினு, நம்மிடமுட்
பகைநீக்கார், நட்பும் நல்கார்
என்றிருந்த அனுபவத்தா லுணர்நெஞ்சே,
ஈசனைநீ யத்தாவென்னே? (௫௪)

வாக்காடு வல்லபம்போல் விளையாட
வீரமில்லார், வாழ்நாளெல்லாம்
நோக்காடு விட்டகலா நொய்யுடலார்,
நோவழிந்து நோக்கார், சூழுஞ்
சோக்காடு தாண்டும்வகை தெய்வமல
ரடிவழுத்தத் தோன்றமாட்டாச்
சாக்காடு சேர்மாந்தர் தமைநம்பி
யோவாழ்வு தரிக்கின்றேனே? (௫௫)

இப்புல்லை, இப்பூவை, இவ்வரும்பை,
இவ்விலையை, இவ்வாசத்தைச்,
செப்பில்லா லிலங்கினத்தைச், சிறப்புடைய
மனிதரை, யுட்சிறப்புச்சேர்க்கும்
தப்பில்லாச் சாட்சிதனைத், தனியறிவைத்
தந்தபெருந் தயாமோனத்தை,
ஒப்பில்லா தொளிர்மணியை, உயர்கதியை
நம்பியுளந் தழைக்கின்றேனே. (௫௬)

பணக்குவியல் கொண்டவரும், பதவிமிகப்
படைத்தவரும், பதறுதுற்றுப்
பிணக்குவியல் கொண்டரசு பிடித்தவரும்,
வல்லபத்தைப் பெற்றபேரும்,
கணக்கொருபோற் கூற்றனுக்கே இரையாதல்
கண்டிருந்துங், கல்லோநெஞ்சே?
வணக்கமிலா திருந்தனை, வான் வள்ளலடி
மறந்தனை நீ மதியில்லாயே. (நள)

நரைவளர்ந்து வருமுன்னே, நடுவளைந்து
விடுமுன்னே, நகர்ந்துமோசத்
திரைவளர்ந்து வருமுன்னே, செய்கடமை
அறிந்தியற்றிச் செகத்தில்நன்மை
வரைவளர்ந்து வரச்செய்வாய்; வன்மைபெலா
மறப்போம்; இவ்வாழ்வைவிட்டுத்
உரைவளர்ந்த பெருநிலையுற்றுயிர்வோம்;
உண்மைநெறி உயிருணர்வாமே. (நஅ)

அழிந்துவிடும் யாக்கை; உயிர் அழிந்துவிடும்;
அழிந்துவிடும் அசையாக்கலும்;
கழிந்துவிடும் நாள்; கதையாய்ப் போய்விடும் நம்
முத்யோகம்; கனவாம் வாழ்வே;
ஒழிந்துவிடும் பொருள்; இருப்ப தருளொன்றே;
நன்மையொன்றே உறுதி; ஈசன்
பொழிந்துவிடும் அருள்நிறைந்து போய்ப்புனித
வருள்நிறைப்பீர் புவனத்துள்ளே. (நகூ)

மற்றவர்பால் மதிபொருள்சீர் வாய்ந்திருந்தாற்,
பொறாமைகொளல் மதியில்லாமை:
உற்றொருவனது நினைக்கில், உலகுடையா
னருள் தன்னி லுயர்வாய்த் தோற்றுப்
பெற்றவரு மிருப்பாரே; தன்னிலுயர்
வியற்றுரிமை பிரானுக்குண்டே;
சற்றொருவன் றகைநினைக்கில் உற்றவைக்கே
தன்னுரிமை சாற்றொண்ணாதே. (கூய)

குறைகொண்ட மனமுளதேல், முறையுண்டு;
முறையுளதேற், குறையுமுண்டு;
நிறைகொண்ட முழுமனமிங் கரிதெனினும்,
நிறைநோக்கி கேடலுண்டு:
சிறைகொண்ட சிறியவெனை இறைகொண்ட
பொன்னடியைச் சிந்தித்துள்ளே
கறைகொண்ட தறநீக்கக், கருணைமருந்
தெனக்குதவக் கருதுவேனே. (கூக)

உன்முறைக்கு நலமளிப்பாய் உறுதியென
அறிந்துமுணர் வுறாததாலே,
என்முறைக்குத் தலைப்படுவ தென்விந்தை?
ஈச அருள் இனிச்செய்யாயோ?
பன்முறையு மிடர்தடுத் தாண்டாயிலையோ?
வலியிழக்கும் பாவிநெஞ்சம்,
சொன்முறைக்கு முறையிலதேற் சொற்றுரும்பு
பிடிக்குமெனத் தொடுத்ததாமே. (கூஉ)

தாயிருக்கப், பாலூட்டுடைத்தாயிருக்கத்,
தாவெனவே சாற்றுதற்கு
வாயிருக்க, வாடியதன் வயிறிருக்க,
முகமிருக்க, வழுக்கில்லாமற்
சேயிருக்க மாட்டுவதோ? சிறியவெனைப்
படைத்திருக்கும் செல்வத்தாயே,
நீயிருக்க, நினதருளாம் பாலிருக்க,
முறையுரைக்க நியாயமின்றோ? (௩௩)

வழுத்துமொரு வழியறியேன், வரங்கேட்க
வறியேன், என்வருத்தமெல்லாம்
பழுத்துருகிச் சொலவல்லே னல்லேன், பல்
வகைத்துன்பம் படர்ந்துபற்றிக்
கழுத்தளவு மானதன்பின் கடவுளெனக்
கருதிடுவேன் கடையேன், கற்றால்
எழுத்தளவு மறியார்மே லிரங்கவறி
யேன், என்மே லிரங்குவாயே. (௩௪)

கருத்தறியுங் குறைகளைநின் கழலிணைக்கே
யல்லாது கழறவேறிங்
கொருத்தரையு மறியேன், மற்றோர் துணையு
மில்லேன், இவ்வுலகில்யாதோர்
பொருத்தமெனக் குளதறியேன், பொன்னடி என்
னெஞ்சகத்தே பொருந்தவைப்பாய்,
நிருத்தமுடையா, யெனை நீதவறவிடா
யென்றெண்ணி நிற்கின்றேனே. (௩௫)

நிற்கின்ற நிலையறியேன், நிலையினை
நெறியறியேன், நேர்மைசேரக்
கற்கின்ற வகையறியேன், கற்குன்ற
மனங்கரையக் காணேன், பொய்யே
விற்கின்ற பழங்கூடை யொக்கின்ற
வைம்புலனும் விழலொப்பான
எற்கென்று மேன்சுமையா யேற்றுவித்தா
யென்றெண்ணி யெய்க்கின்றேனே. (௩௬)

உடலெடுத்தா லுற்றசெயல் ஒன்றுமாமே,
அதுசெய்யநான் உரித்தானேனோ?
படலெடுத்துங் காயவிலா மரம்போல
வளர்தலென்னோ? வகுத்தநன்மை
அடலெடுத்துச் செயத்தகுமா றறிவளித்தும்
செயலில்லையேல், அமைந்த நாட்டைக்
கடலெடுத்துக் கொண்டகதியாமே, நான்
உழைக்கும் வழிகாட்டாய் மன்னே. (௩௭)

நண்டிருந்த வயல்பலவாய் நல்கியநெற்
கூட்டமெலாம் நமக்கேயென்றிங்
குண்டிருந்த நாளல்லா, துன்மகிமை
யுகந்தறிந்த வுயர்ந்தநாளே
கண்டிருந்ததில்லை; கருத்தனைத்துகழு
லிணையணைந்து கசிந்ததில்லை;
பண்டிருந்த பெரியவரைப் பார்த்தேனு
முனைப்பரவப் படித்திலேனே. (௩௮)

முனமிருந்த நிலையறியேன், பின்னதன்முற்
குறிப்பறிந்து முயலமாட்டேன்,
வனமிருந்த விலங்கெனநான் தினமிருந்த
பசிதணிக்கும் வகையேசூழ்ந்தேன்;
இனமிருந்த முதுவசனத் துணையிழந்து
தயங்குகின்றேன்; இனிநான்பொல்லா
மனமிருந்த வழிபோனால் நலம்வருமோ?
அருள்வழிநீ வகுப்பாய்மன்னே. (௬௯)

அலைபொழிந்து கடலொருநா ளிருப்பதில்லை,
அருங்கவலை யலைக்குமாட்டந்
தொலையவொரு சுகம்வாழ்வு சுவைக்கவில்லை;
சுகம்பெறவே தொடர்ந்துசித்த
நிலைபொருந்த நல்வேலை நிகழ்த்தவில்லை;
நிமலனரு ணெறியிற் சேரக்
கலைபொருந்தக் கற்பதில்லை, தலைவணங்கி
நிற்பதில்லை, கசடனேனே. (௭௰)

கிழக்கிருந்து மேற்கறியா வெறுமனத்தேன்,
கல்வியோடு கேள்வியில்லேன்,
வழக்கிருந்து பிடிப்பதெவன்? மதிகொடுத்து
நீவழியும் வகுக்காவிட்டால்,
முழக்கிருந்த உலகினில்யான் முயன்றுமொரு
நலமியற்ற முடிவதோ? சிற்
றழக்கிருந்து நெற்குவிய லளந்திடுமோ,
ஒருகையதற் குதவாக்காலே? (௭௧)

ஒருவாவியிருந்துவதும், பெருவாழி
பிறந்துவதும், ஒருகையாலே;
கருவாகமிசைப்பதுவும், பெருலோக
மசைப்பதுவுங், கையொன்றாலே;
அருவாகிப், பெரிதான வுருவாகி,
உருவெல்லாம் அமைந்துநின்ற
திருவாளர் திருவருட்குச், சிறிதென்றும்
பெரிதென்றுந் திரிப்பதுண்டோ? (எஉ)

பலவான உயிர்களெல்லாம் பாழ்நெஞ்சர்
கையிலகப்பட்டுச் சோர,
நலவான சொல்லுதவி கொண்டவைதம்
நயந்தேடி, நாளுவேலை
செல்வான தாகவெனப் பொருள்வருத்தம்
பேணாது செய்யின்றால்,
இலவான கனிதருமென் றேநண்கிளிக்குப்
போலெண்ணம் இல்வாமென்னே? (எ௩)

திரைகடந்து செலவழியா மீல்போலத்
துநெறியைச் சேறக்குபார்த்தர்
உரைகடந்து செலவழியாக் கோழையேன்.
உன்னருளொன் னுள்ளேநாட்டும்
வரைகடந்து நடவாமலிருக்கும்வகை
யென்செய்வேன், நீயுமக்காலி
கரைகடந்து குளிர்ந்தெழுந்து மறிகருணைக்
கடலாடலே கடவுட்டாயே? (எ௪)

இருநேர முணவிலையேல் எழமாட்டா
　　இவ்வுடலை யிரங்கியூட்டி,
ஒருநேரந் தவறாது வளர்த்தனை; அவ்
　　வுதவியெலா முணர்ந்து, வாழ்நாள்
தருநேரம் நலமியற்றா மருநேர
　　மெனத்தரியேன், தமியேன் இன்னும்
வருநேரமாகிலும், நன்மதிகொண்டு
　　நலமியற்றி வரச்செய்வாயே. (எரு)

வரங்குவித்த கையானே, பணிதனெனப்
　　பெயர்கொள்ள மகிழாநின்றேன்;
குரங்கு நடித்ததுபோல, நீகுறித்த
　　கதையல்லாற் கூத்தாடேனே;
அரங்கியற்றுங் கூத்தினிடை யாயினும், நான்
　　அணிவேட மவிழ்த்துவிட்டுக்,
கரங்குவித்து, மனங்குவித்துன் கழல்நோக்கிக்
　　கசிந்துருகக் கற்பிப்பாயே. (எசு)

இரங்குமொன நிலையறியா திரங்குகவென்
　　றனையிரக்க எழுந்தேன், பொல்லாக்
குரங்கெனமற்றவர் துன்பங் குறியாதே
ம　　கொடுமாற்றங் கூறிக் கோபம்
சிரங்கொதிக்கச் சீறுவன், ஓர் செங்கெறியிற்
　　சிந்தையுறேன், தெளிந்தார்போல
வரங்குறித்துக் கேட்பதுவே முறையலவா
　　யினுநாயேன் மனிதனுமே. (எஎ)

மதியாதார் வாசலிலே மிதியார்போல்,
ஓரரிய மாண்பின்காலே
ஓதியாய வென்மனத்திற் பதியாது;
தன்னைநொந்தா லூரமுண்டாமோ?
விதியாது வருவதில்லை யென்றாலிவ
ணானும், விலக்குமின்றோ?
பதியாய நின்னடியைப் பரவுதலும்
என்றேனும் பயன்செய்யாதோ? (எஅ)

நாணாக்கி, முழுமாக்கித், தவழ்கின்ற
மழலைமொழிச் சீராமாக்கி,
ஆளாக்கி, அடியேனை அறிஞர்சபை
காட்டுவித்தாய்; அறிந்ததெல்லாம்
வீணாக்கிவிடுவாயோ, மெய்ப்பதவின்
பயனெனக்கு விளைவிப்பாயோ,
தூணாக்கித், துரும்பாக்கித், தோன்றுவதெல்
லாமாக்குந் தூயவாழ்வே? (எகூ)

இனியென்ற புஸ்தகத்தில் யாதெழுதி
எனக்கிட்டா யென்றுகாணேன்;
துனியென்ற துவர்க்காயோ, கனியென்ன
லாகுமொரு சுகமோ, சொல்லாய்;
சனிநின்ற வெப்பொழித்துத், தண்ணருளின்
றடநிழலிற், சகாயமின்றித்
தனிநின்ற எளியேனைத், தங்கிவரச்
செய்வாயோ தணிக்கோமானே? (அ௦)

கயங்கொண்டு காலிழுத்த காலையிலே,
காலனோ காலனீக்கிப்
பயங்கொண்ட வெனக்கபயம் பரிந்தளித்தாய்,
நின்னுரிமை பகரப்போமோ?
புயங்கொண்ட மட்டுமிட்டுப் பொறுத்திருந்தேன்,
புண்ணியமும் புரிந்திலேன், சொன்
னயங்கொண்டு நவிவுரைக்க வறிந்திலன்; நீ
யறிந்தருளி நல்குவாயே. (அக)

பொய்கொண்ட வையகத்தே போர்கொண்ட
இடர்நெருக்காற் புழுங்கிநின்றும்,
மெய்கொண்ட நின்னடிக்கே மெய்யன்பு
கொண்டிலனாய், விருப்பினோடே
நெய்கொண்ட ஊண்வயிற்றுப் பைகொண்டு
நாட்கழித்தேன், நேயமுற்றோர்
கைகொண்ட கனியே என் மேலிரக்கங்
கொண்டருளக் கருதுவாயே. (அஉ)

அல்லெனவே வளர்ந்துபட்டர்ந் தென்னகஞ்சேர்
அறியாமை அகலப்போக்கிப்,
புல்லெனவே அகங்காரம் பறி[illegible]
பொய்ச்சருகைப் பொசுக்கிப், பாறைக்
கல்லெனவே கடுத்தபகை யுடைத்தருளாம்
நீர்பொழிந்து, எனக்குஞான
நெல்லெடுத்துப் பகுத்தருந்தி, நல்லதன்மைச்
செயாதிருக்க நிகழ்த்துவாயே. (அ௩)

உளங்குளிர உனைநினைக்க ஊற்றெடுக்கும்
உருக்கமதால், உண்மையன்பாம்
இளங்குருந்து தழைத், தழிவாம் இலைசெறிந்து
நிழல்பரப்பி, இன்பம்பூத்து,
வளங்கிளர அறங்காய்த்துத், தவங்கனிந்து
நலமருந்தும் வகை, யென்றென்றும்
களங்கமிலா நிலைபொருந்த, விளங்குமவாக்
கருணையொளி காட்டுவாயே. (௮௪)

கடுமனத்தைக் கடுகடுக்குங் கடுமனமும்,
கடவுளுனைக் கருதாதென்றும்
விடுமனத்தை நம்புதலே விடுமனமும்,
அகச்சாட்சி விலக்கும்பாதை
தொடுமனத்தை நல்லறிவாற் சுடுமனமும்,
நிலையிழந்து சுழியாற்சுற்றப்
படுமனத்திற் பக்திநிறுத்திடுமனமுந்
தந்தெனைநீ பாலிப்பாயே. ௮௫)

சிறியவரென் றொருசிலரைச் சிரியாமற்,
செல்வத்தாற் செருக்கெய்தாமல்,
வறியவரென் றொருசிலரை வையாமல்,
மனத்தழுக்கு மருவாமன்பால்
நெறியவர்மாட் டுளதாயின், எவரேனும்
நேயரென நினைத்துத், தோற்றம்
ஒழியவிடு முயர்நிலையி லிருக்குமன
மெனக்கருள்வா யிணையில்லானே. (௮௬)

ஒவ்வொருகால் அனுபவத்தா லொருபாடம்
படிப்பித்தா யொப்புவித்தேன்;
செவ்வொருசார் எனதுமன மவ்வழியே
செலத்திட்பம் சேர்ப்பாய்நீயே;
எவ்வரிய பொருளளிக்க யாரிருந்தா
ராலும், யூவுந்தாங்கும்
அவ்வொரு பேறளிப்பதற்கிங் காருமில்லை,
அந்நிலைமை யறிவாய்நீயே. (அஎ)

வனப்புடைய பொருள்களைநான் காண்பொழுதவ்
வனப்புனது வனப்பிற்சின்ன
இனப்பகுதி, அவ்வெழிலோ எல்லையினை
சொல்லுவதற் கெட்டாதென்றே,
மனத்தவைதம் மயனீக்கி, அவையளித்த
நின்மகிமை மகிழ்ந்துநாடித்,
தினப்படிநான் உனைப்பரவித் தெருளடைய
வருளுகவென் சிந்தையானே. (அஅ)

உரந்தருவாய் உண்மைவழி யுளமுறைக்க;
நின்னரிய உதவியிட்டத்
தரந்தருவாய்; சங்கடமாஞ் சேறுகொளுங்
குழிவிட்டுத் தப்பியேறக்
கரந்தருவாய்; நின்கருணைக் கலமேவி
இருங்கன்மக் கடல்கடக்க
வரந்தருவாய், வரவருஷம் பொழிகின்ற
மழைமுகிலே, வந்தித்தேனே. (அக)

ஒளிக்கின்ற கபடமெலாம் ஒழிக்கின்ற
வகையு, நெறி உயரச்சித்தந்
தெளிக்கின்ற வகையு, நலந் தெரியாத
எனக்கறிவைச் சேர்ப்பதெல்லாம்
அளிக்கின்ற வகையு, மௌனக் களித்தலையி
லெனதுமனம் அமைதியுற்றுக்
களிக்கின்ற வகையும், அருட் கற்பகமே,
கனிந்தருளக் கருதுவாயே. (௯௰)

எய்யாத வாழ்வு, மிகல் வையாத
நெஞ்சு, முயிர்எவைக்கு மின்று
செய்யாத தன்மையு, நின் செய்யவடித்
தொண்டரிடஞ் சிறக்குமன்பும்,
பொய்யாத நாவு, முயிர் கொய்யாத
கையு, முன்பொற் புகழைப்பாடும்
மெய்யான உடைமையுமே அய்யாநீ
தந்திடயான் விரும்புவேனே. (௯௧)

அல்லாத செயலனைத்தும் அறியாம
லிருத்தவும், நின்னடிக்காளாகி
நில்லாத மடநெஞ்சை நெறிப்படுத்த
வும், விரிந்த நிலத்தே பல்வாய்ப்
பொல்லாத நிரீசநெறி செல்லாம
லிருத்தவும், நின் பொற்றாள் நான்கொண்
டெல்லாநற் பேறடையும் அருளளிக்க
வும், விழைந்தேன் எளியனேனே. (௯௨)

இளைத்திருந்தால், எனக்குறுதி ஈந்தருள்வாய்;
ஏக்கமெனும் இரும்பேயென்னை
வளைத்திருந்தால், அதைநீக்கும் வகையருள்வாய்;
அகங்கார மமகாரங்கள்
திளைத்திருந்தால், அவையடக்கத் திடனருள்வாய்;
தீச்செயல்கள் தியமாண்பால்
விளைத்திருந்தாற், பொறுத்தருள்வாய்; வியனருளோர்
துளிக்கென்னை நீ விலைகொள்வாயே. (௯௩)

துயர்ந்திருந்தாற், றுயரொழிப்பாய்; உலைநலத்தே
நிலைகோணுந் துலைபோலாசை
உயர்ந்திருந்தால், நிறையருள்வாய்; உயர்நெறியாம்
உறுதிநெறி யுறுதுசித்தம்
பெயர்ந்திருந்தால், ஆண்டதிலே பிடித்திடுவாய்;
பேதையர்வாய்ப் பேச்சாலுன்னை
அயர்ந்திருந்தா, லறிவூட்டி ஆதரிப்பாய்,
அருள்பெறுமாறாக்குவாயே. (௯௪)

கொழுப்பிளமைப் பருவத்தே மனிதர்தனிச்
செயலெனநான் கொண்டதெல்லாம்
முழுப்புரளி யெனவறிந்தேன், புனிதவுனை
யறியாமல் மோசம் போனேன்,
விழுப்பொருளெல் லாமுனது செயலெனப் பின்
புன்னருளின் விந்தையாலே,
பழுப்புவருங் காலமறி வெழுப்புவித்த
பரிவினையென் பகருவேனே? (௯௫)

எத்தனைதான் படிக்கினுமிங் கேதறிவோம்,
இருக்குமூல மெல்லாங்கொண்ட
தத்தனையு நின்செயலென் றறியோமேல்?
அஃதறிந்தால், அடியேனுன்னவரின்
சித்தமுள வாறுவினை செய்வதறிவேன்;
பின்னென் சிந்தையெல்லாம்
இத்தனையாம், எனக்குநல மேததுநீ
அறிவாய் நான் ஏக்கற்கிறேனே. (௬௬)

நிலைபுரண்டு பக்திநெறி தவறும
விருப்புதுண்டேல், நேமிதன்னில்
மலைபுரண்டு வருகினுநான் மலைவதெவன்?
மதிபொருளின் மதத்தாலென்புன்
றலைபுரண்டு பரவியநின் றனையமறந்து
விடவையேல், தாயே, ஐயா
தலைபுரண்டு வரங்கொழித்த அருட்கட்லே,
இருட்கடலை அகற்றுவோயே. (௬௭)

வினைமறக்கச் செய்யினுமென், தனைமறக்கச்
செய்யினுமென், விருப்பாநின்ற
மனைமறக்கச் செய்யினுமென், மகமறக்கச்
செய்யினுமென், மறக்கமாட்டா
எனைமறக்கச் செய்யினுமென், அனைமறக்கச்
செய்யினுமென்? எல்லாமான
உனைமறக்கச் செய்யினது சகிப்பரிதே,
சகிப்பரிதே, ஒப்பில்லானே. (௬௮)

ஊகாந்த அருள்வலியால் உன்னுநலம்
ஒவ்வொன்று முதவி, அன்பர்
சோகாந்தங் காணவருந் துணையாகித்,
தீமையெலாம் சுத்தநேயத்
தீகாந்த வைத்தவித்துத், திருந்துமுளந்
தித்திக்கச் செய்துமோன
ஏகாந்தப் பெருவெளிக்கு ளிருப்பவனே,
அடிமையுனக் கென்றும்நானே. (௯௯)

தேனூறும் பூஞ்சோலை செய்தானை,
அண்டமிரை சிறக்கக்காட்டி
வானந்தகாரத்தை மாய்த்தானை,
மானிடருள் வாட்டமெல்லாம்
ஞானந்தந் தோட்டுகின்ற நாயகனைத்,
தன்மையெலாம் நன்மையாம்ஞா
னானந்தத் தனிமுதலை, அருணிறைந்த
பெருங்கடலை, அறிந்துய்வோமே. (௱)

விண்ணப்பமாலை.

என்னுயிர்காத்த பேரருட்பதியே,
என்னையின்றளித்த என்றாயே,
மன்னுயிரவைக்கு ளென்னையு மொன்றாய்
வைத்தவான் வள்ளலே, மசகம்
அன்னயான், திருந்த அறைகுத லறியா
மைந்தர்போல், அருட்பதத் துரைக்க
உன்னிய தறிந்தா யாயினுங்கேட்க
ஒப்புவாய், ஒப்பிலாமணியே. (௧)

என்னைநீ அறிவாய், உன்னைநானறியேன்;
என்னைநான் அறிந்திடினல்லால்,
உன்னைநானறிய ஓர்வழியுளதோ,
உரைமனங்கடக்கின்ற ஒன்றே?
முன்னையோர், அறிஞர், முனிவர், மந்திரத்தார்
முயன்றறியாவனை எளியேன்
பொன்னுயிர் கண்ணெனின் றேத்தவல்லால்மற்
றுரையிலேன், புரையிலாமணியே. (௨)

ஆவிநீதந்தாய், அங்கநீதந்தாய்,
ஆவியை அங்கத்தே நிறுத்துஞ்
சாவியாம் அன்னத்திரளையுந் தந்தாய்,
சௌக்கியந் தயவினால் அன்பால்
வலிநீதந்தாய்; இன்னமுநீயே
எவ்வித நன்மையுந் தந்தாற்,
பாவியேன் சுகிப்பேன்; பகரனான் செய்யற்
பாலதொன் றுள்ளதோ, பகரே. (௩)

மன்னுயிர் காத்தல் நின்னருள்வேலை;
மதிக்குநின் னருள் பெறமுயலல்
பன்னுயிரவையும் பொறுத்த நல்வேலை;
பாங்கருள் பெறுவதற் கன்பே;
தன்னுயிர் போலப் பிறவுயிர்பேணித்,
தற்பரனுமுனை வழுத்தி,
என்னுயிர் காக்க இரத்தலென்கடனும்,
புரத்தனின் கடனுமா யிசைந்தே (௪)

எளியனேனுனக்கோர் பொருட்டலேன், எல்லை
யில்லதா முயிர்க்கட லிடத்தோர்
துளியனேன், தாயநின் திருப் பெயரைச்
சொல்லவுந் தகுதியொன் றில்லா
வெளியனேன், எனக்கே வெறுப்புளேன், நின்வான்
விதிப்பினால் இவ்வுட லெடுத்தேன்;
அளியனே, யென்னை நினைத்தல, நின்றன்
அளவிலா அருள்நினைத் தருளே. (௫)

உதவியொன் றில்லேன் உன்னையல்லாலிங்
கொருவரும் ஒப்புவாரில்லை;
சுதமிலா வாழ்க்கைச் சாகரங் கடக்கத்
தலைப்படுவேன், உனைச்சார்ந்தேன்;
இதமிலா ஒன்றுன் னடைக்கலம் புகுந்தார்
இதயமும் வாட்டுதலென்னே?
விதியென நினைத்தால், உன்னருள்வலியை
வெல்லவவ் விதிக்கிலை வலியே. (௬)

வலியிலா எளியேற் குன்னருள் வலியாய்
வருமென நினைந்துவந் திருப்பேன்,
எலியெதிர் பூனைகண்ட வாறிடர்கண்
டேங்கலும் நீங்கில தறிந்தாய்;
பொலிவுறு முன்பொற் கழல்நிழற் கிடைத்தாற்
புண்படுமோ மனம்? இன்னும்
நலிவுற என்னாலாகுமோ, நலமோ
நானுனை நம்பினால் நலிவே? (௭)

ஒருதலையென்றன் அவதியே ஒறுக்க,
ஒருதலைப்பிற ரிடருறுத்த,
இருதலைக் கொள்ளி எறும்பென இளைத்தேன்;
எம்பிரான் உன் அருள் துணையாய்
வருதலைநம்பிப் பொறுத்தனன்; வருத்தம்
மதித்திலையோ? மறுதுணைநான்
கருதலைவிட்டுக் கடந்தனே, ஊக்கக்
கடனுனதல்லவோ கனிந்தே? (௮)

இருட்டிலே கிடந்து தடவுதல் போலிங்
கென்னறியாமையில் வஞ்சர்
உருட்டிலே யகப்பட்டுயர் வழிகாணாக்
குருட்டுவாழ் வெனதென உழந்தேன்;
திருட்டிலே, கொடியபுரட்டிலே, செல்வச்
சுருட்டிலே சிந்தைசெல்லாது
பொருட்டுனை நினைந்தேன், அருட்டுணை விழைந்தேன்,
பொன்னருள் புரிதலுன் பொறுப்பே. (௯)

முடவனே கொம்புத்தேன் விழைந்ததுபோல்,
முடிக்கிடாப் பொருணினைத் தாசை
வடவனல் போலத் திளைத்தனன்; மதியென்
வழிப்படும் வகையெது செய்யக்
கடவனே? நின்பாற் கருத்தினைத்திருப்பிக்
கண்டவை கவர்ந்திடக்கருதல்
விடவெனக் குளதா முயர்வழி விதிப்பாய்,
மெய்யொளி வீசிய விளக்கே. (ய)

துணையுறாணடியேன், உடம்பெடுத்துற்ற
உழைப்பறியேன், உலகத்தே
நன்றுதிங்கறியா நாயினுங்கடையேன்,
நலமிலேன், நறுநெயுஞ்சோறுந்
தின்றுநான் கொழுத்தால் மாத்திரம் வருமோ
திருவருட்பே றதொன்றி
என்றுதான், எவன்தான், எப்படித்தானுன்
இனியொரு சுகம்பெறுவேனே? (யக)

சுகம்பெற வென்றுஞ் சோர்விலா முயற்சி
தோன்றிடல் வேண்டுமே; சோம்பல்
மிகமலிந்துற நான் இளைத்தனன்; வேதை
மேவிடின் வீரமுமில்லேன்;
அகமெலிந்திருந்தேன்; வலிய நின்னருளாம்
அருமருந்துதவினுல், அடியேன்
செகமிசைச்சீவ னுடையவனுவேன்,
சித்தமெவ்விதந் தெரியேனே. (யஉ)

சுகந்தரும் பொருள்கள் தோன்றினுமென்ன,
சுகத்தினைச் சுகமெனவறியும்
அகம்பெறு ஞானக்கண் தரவிலையேல்?
அந்தகர் அழகறிந்தெனவாம்:
முகந்தரும் எழிலல்லாது கண்ணாடி
காட்டுமோ? முன்னை நீ முடிப்பிட்
டிகந்தர வைத்த இன்பமல்லாதிங்
கென்னைப்பொன் றணைகுவதிலையே. (௰௩)

கொடியனாயி நக்கக் கடுமைபொன் றில்லேன்;
குறிப்பிலேன்; கருணைகூர்ந் தென்பால்
வடியவென் மனத்தே தோன்றிய விரக்கம்
மதித்திடல் உன்வரமாமே;
அடியனோர் நலமுந்திங் குமிங் காற்ற
அசக்தனே; அறிதுறைபில்லாப்
படியிலே என்பாடனைத்து நீ அறிவாய்,
நின்மனப்படி பென்னைப்பயிற்றே. (௰௪)

தீது செய்யாது தீதினைப்பொறுக்கத்
திட்பமுந், தெளிந்தடைந்தவற்றில்
வாதுசெய்யாது மிகிழ்,கருமனமும்,
வரவிலை நமக்கொரு நன்மை
ஆதலின் நன்மை நாம் செயவேண்டாம்
என்றிடாமதியும், அன்பெவர்க்கும்
ஈதலேதொழிலா யிருக்கு நல்வாழ்வும்
ஈகுவாய், எனையுடையானே. (௰௫)

நன்மையானியற்ற ஞானமும், நலமல்
லாதனை விரும்பிடாதிருக்குந்
தன்மையு மருள்வாய் தாயனே; என்மேல்
தயவுறின் அனைவருந் தாமே;
புன்மைபேண் அவ்வாறுன் றயவுறவோர்
புண்ணியஞ் செய்திலேனாகில்,
சென்மநான் என்ன செய்வதற் கெடுத்தேன்,
தெய்வமே, செயலறியேனே. (ருசா)

செய்வகை யறியேன், செப்பினை செய்யச்
செய்வதும் உன்னருட் செயலே;
மெய்வகையறிவும், மெய்வழி நடக்க
வீரமும் வேண்டுமே; விரிந்த
பொய்வகைவிட்டுப் போந்திடப் பொறுத்த
புண்ணியம் வேண்டுமே; அவ்வா
றுய்வகை காட்டி ஊற்றனையெல்லா
முதவுதல் உனதருட் கடனே. (ருஎ)

கடனவை காணக் காட்சியுங், கடனைக்
கருத்துடன் செய்வதற்காகுந்
திடனுமீ யருளல் தேவை; செய்வகைநான்
செய்யினுந், திருவருளாலே
விடனென இருந்தேன் விழைந்தவை பெற்றேன்
என்றறி விவேகமும் பெற்றென்
னுடனகங்காரம் உறைந்திடாவகையும்,
உனதருள் வேண்டுமே எந்தாய். (ருஅ)

வம்பிரான், நலமேவழுந்தவான், உயர்வே
நாடுவான், மதிகெடக் கர்வக்
கொம்பிரான்; கொடியர் கொலை புலையுள்ளார்
கூட்டிரான், குற்றமேபுரியான்;
தம்பிரான்சொலினும் தன்னெறிதவறான்,
றன்மனச்சார்பினை யென்றும்
எம்பிரான்றன்பால் இருத்துவான் எனிற
இசையின்றேல், இசைவிரும்பிலனே. (மக)

சத்தியந்தவறு நிலையளித் தென்னைத்
தாங்கிய பூமிபோலென்பால்
நித்தியங்காணும் பிழையெலாம் பொறுத்து,
நின்மலமென் மனமாக்கிப்,
பக்தினின்பதத்தே பற்றுறப் பணித்துப்,
பரதவிப்பறும் பதமான
முக்தியைத்தரும் வான்வித்தெனக் களிப்பாய்,
முத்தனே, சித்தமார்ந்தவனே. (உ0)

பதியுண்மை.

——:0:——

மதியொன்றினாலிந்த வாழ்க்கையையாள வகுத்துவிட்ட
விதியொன்றினால் விளையாடப்படாத உள்வீரமுற்றுக்,
கதியொன்று தாம்பெற உன்னுகின்றோர், இருட்கட்டறுத்துப்
பதியொன் றுலகத்திற் குண்டோ என்றையப் பசிப்பவரே. (க)

கண்ணாலறியப்படா வொன்றைக்கண்டு கதிபடைய
எண்ணார்மதியின ரென்னினுங், காண்பொரு ளெய்தியபோல்,
உண்ணாடி ஞாயவனுமானத்தால் உற்றறிவதுண்டேல்,
நண்ணாததனை நழுவல் மெய்யாளர்க்கு நல்லதன்றே. (உ)

மனங்கொண் டுழைத்தொரு நூலாக்குவோன் மதிமானொருவன்,
தினங்கொண் டவ்வேலைசெயு மிடையே, தொடரச் சிலநாள்
அனங்கொண்டிடாதிருந்தால் அவனெண்ணம் அமைவதில்லை;
முனங்கொண்ட திண்மையுமில்லை, மெய்வேலை முடித்திடவே. ()

அன்னாளை யப்புற முன்போல் அமுதிட்டருந்தவைத்தாற்,
சின்னாட்கழிய முன்போலவன் சித்தந் திடமுற்றதே;
தன்னாலியன்ற மெய்வேலையுஞ் செய்யத் தகுதிபெற்றான்;
முன்னாளிலா அவனுள்வலி யெங்கு முளைத்ததுவே? (ச)

எக்காரியத்தை எடுத்திட ஓர் பொருளெய்திலதோ,
அக்காரியம் பின்னமைந்திட அப்பொருளாவதுண்டேல்,
பொய்க்காரியமன்று, தப்பாதக்காரியம் அப்பொருட்கு
மெய்க்காரணமென்று நாட்டினர் ஞாயம் விரித்தவரே. (ரு)

சூனியத்தாலொன்று வாரா தொருபண்பு தோன்றிடுமேல்,
மேனிலைப் பண்புண்டு காரணத்தே; குறை மேவிடுமோ?
ஊனியக்காநின்ற ஊக்கமு முள்ளத்திடமு முண்ணுந்
தானியதீதால் வருமென்பதற் கென்ன தடையுளதே? (சு)

என்றால் மனவலியின் காரணமுன் பெடுத்துரைத்து
அன்றுடமுண்ணும் அமுதாக, அந்த அமுதுக்குள்ளே
நின்றுளுஞ் சித்தவலியெங்கு தன்னிலை முன்பெற்றதோ?
இன்று யதற்குண்டு நன்றுயுலகத் தெழுவதற்கே. (எ)

உண்பொருள் நோக்கிற் பலவகையாம்; அவையொவ்வொன்றுமே
மண்பொருளாக்கித், தண்ணீர் வெயில் காற்று வளமளிக்கத்,
திண்பொருளாக வளருவதால், மறைவாம் சித்சக்தி
ஒண்பொருள் எங்குண்பொரு ளுளதோ அங்கொளிர்கின்றதே.()

உடல்பெற தற்கருவிப் பொருளாகின்ற உண்பொருளே
மடல்பெறு நீண்டமரமாகும், ஊக்கவளை புல்லுமாம்;
இடல்பெறு வித்தினும், வித்திடலின்றியும் எய்துமிவை;
கடல்பெறு நீரினுங் காஞ்பெறு மண்ணிலுங் காண்பதுண்டே.()

புல்லாயினு முளைக்கொண்ணு விடம் இப்புவியிலில்லை;
கல்லாயினும் பொடியாமாயின், நீரொடு காற்றிருக்க
கெல்லாதி யுண்பொருள் தோன்றவிசையும் நிலமதுவே;
எல்லாப்பொருளும் வளமாம் புல்லாதி எழுவதற்கே. (ம)

உடம்புற்று வாழுயிரெல்லாம் உடம்பின்வழி உளத்தின்
திடம்பெற்று நிற்றல் உணர்வாலெனின், திண்மைசேருணவும்
இடம்பெற்ற தெங்கணுமாயின், நினைவுறும் எச்சித்தமும்
கடம்பெற்ற சித்தசக்திக்கடலெங்கணுங் கண்டிடுமே.' (௰௧)

பெரியதினாற் சிறிதுண்டாம்; சிறிதும் பெரியதின்றி
அரியதுவாம்;' சித்தீசக்திக் கடல் இவ்வகிலமெங்கும்
உரியதுவாய், உயிரெல்லாம் நிறைந்துணர்வீதல் கற்றுத்
தெரியநின்றார், மறப்பாரோ அச்சித்தின் சிறப்பினையே? (௰௨)

நிஜவர்ட்சி.

(அருளேயெல்லாம்)

ஒன்றென்றறி, பலவென்றறி, காணு முலகமெலாம்;
சென்றொன்று மொன்றென்றறி, அருளே: அதுசேர்ப்பதெல்லாம்
நன்றென்றறி: ஒன்றும் நன்றுமல்லாற் பின் நவிலுவதற்
கின்றென்றறி; அவ்விரண்டுமொன்றே, அருளென்பதுவே.

(சமயவொற்றுமை)

எண்ணுற்ற நால்வர் ஒருமலை காணுதற் கேற்படவே,
திண்ணுற்ற பாறையொருவன், மரத்தின் றிரளொருவன்,
தண்ணுற்ற ஓடையொருவன், பறவை தனித்தொருவன்
கண்ணுற்றபோல், பல்சமயத்தர் காண்பர் கடவுளையே.

சமயமெல்லாம் அடிக்கட்டில் ஒன்றே; அது சத்தியமே;
அமைவதெல்லாம் ஒருசக்தியென்றும், ஒன்றகிலமென்றும்;
உமையொருபாகனுங் கண்ணனும் வேறலர்: ஓர்பொருளே.
தமதென, வேறு மனங்களில் வேறெழும் சாயைகளே.

கோவில்மட்டோ குடிகொண்டது தெய்வம்? கொடிசெடியிற்,
பூவிலுண்டே, அகப்பூவிலுண்டே, வன் பொருப்பிலுண்டே,
காவிலுண்டே, பைங்கிளிகளின் பாட்டிற் கலந்ததுண்டே,
நாவிலுண்டே, செய்யும் பாவிலுண்டே, மெய்ந் நவில்பொழுதே.

(பதியின் மாட்சி)

தள்ளுண்ட புல்லினும் தண்ணருள் நாட்டிய தத்துவத்தை
உள்ளுண், டதிசயமூறிப் பெருக்களிப் பொங்குவதால்
கள்ளுண்ட வன்கிறுக்காயின், கருத் தென்கதிபடுர், மற் [னே?
றெள்ளுண்ட எண்ணெயின் எங்குநின்றான் செய்ததெண்ணிடி

சோலையைப்பார், பகற்சோதியைப்பார், அகச்சோதியைப் பார்,
காலையைப்பார், அண்டமாலையைப்பார், புவிகாப்புடைய
வேலையைப்பார், அருள்வேலையில் வேறெதுவேவனும் ஒரு
மூலையைப்பார், நின்சிறுமையும்பார், பக்தி மூண்டெழுமே.

கானகத்தே கண்டகாட்சிகள் ஆங்கருள் காட்டியதே;
வானகத்தே மிளிர்மாட்சிகள் ஆங்கருள் மாட்டியதே;
ஊனகத்தே கொண்ட ஊக்கங்கள் ஆங்கருள் ஊட்டியதே;
நானகத்தே நின்றதோற்றமும் ஆங்கருள் நாட்டியதே.

கதிர்தரும் ஞாயிற்றின் காந்தியும், ஈசன் கலையிலெழும்;
முதிர்தரும் உள்ளொளி பேசாதமோனத்தின் மூண்டவொளி;
அதிர்தரும் அச்சஇடியொலி, அப்புள் அசைக்குமொலி,
எதிர்தரு நாதமெல்லாம் அண்டநாதத் தெழுந்தனவே.

ஞானந் தெளிகின்ற போதும், மகானந்தம் நம்மிலெழக்
கானந் தெளிகின்ற போதும், பெருந்தன்மை, கற்பு, மெய்ம்மை,
தானம், தவம், உயர்வீரம் விளங்குந் தனிப்பொழுதும்,
வானந் திறந்ததுபோற் காணும் முன்னவன் மாட்சிமையே.

வல்லாரியற்றிய பாவேலையுள்ளும், மனமகிழ்ந்து
நில்லாநிலை யொன்றுளதே; அந்நன்னிலை நேரப்பெற்றார்,
சொல்லாத சொல்லும், சுகியாச் சுகமும் துலங்கவைப்பார்,
எல்லாக்கலையிலும் எம்பெருமான் நின்ற வண்ணிலையே.

எங்கும் பரம்பொருளாகுமென்றால், அதிருக்குமிடம்
தங்கும் சதானந்தமென்றால், அவ்வானந்தத் தண்ணமுதே
பொங்குங் கடலெனப் போமாறெலாமுண்டு ; பூக்கடற்குக்
கங்குங்கரையு முண்டக் கடலுக்கவை காண்பரிதே.

முற்றுப்பெருங்கடல், மோதாப்பெருங்கடல், மொய்யனல்போல்
சுற்றுது சுற்றும் பெருங்கடல், ஸ்தூலமும் சூக்ஷ்மமும்
பற்றுதுபற்றும் பெருங்கடல், சிவர்கள்பாற்கருணை
வற்றுப்பெருங்கடல், மாண்பெனுந் தேன்கொண்டவான்கடலே.

அகத்தே நெகிழ்வும், புறத்தே இறுக்கமு மாம்புவிபோல்,
ஜகத்தே பரம்பொருள் ஆத்மாஜடம் தானென நின்றதே ;
முகத்தே புவிப்பொருள் பல்பொருளாய் உருமுண்டதுபோல்,
மகத்தாம் பரம்பொருள் பல்லுயிராய் உருமாயியதே.

வெவ்வேறு மண்ணூறு நாட்டிற் பரந்திடும் வெள்ளமொன்றே
அவ்வேயிடத்திற் கியைந்த இயல்புற் றமைவதுபோல்,
எவ்வேதுலகும் உயிரும் நிறைந்த இறையவ்வமைந்து
செவ்வே அகிலதிலோர் பண்புகொண்டு திகைப்பித்ததே.

விண்ணூரும் அண்டக்குழுவும், அகண்டவெளியும், இந்த
மண்ணூருயிர்களும், பண்டமும் சூடுமகிமை யென்றன்
கண்ணூரக்கண்டும், கடவுளுண்டென்னக் கரியெதற்கோ ?
எண்ணூதகோடியும் சொல்லும் அவ்வுண்மை எடுத்தெடுத்தே.

ஒன்றும் மனிதனில் உள்ளுடலூற்றம் உயிர்நிலைகள்
நின்றுள்ளவபோல், வரம்பெய்தா அகிலத்தில் நீக்கமிலா
நன்றுஞ் சிவத்தில், அகம்பொருளாதி நடுவியக்கும்
பொன்றுத ஆற்றலும், நன்முறைப் பாங்கும் பொருந்தியவே.

மண்ணளித்தான், புல்மர மளித்தான், நம்மனமளித்தான்,
கண்ணளித்தான், கைகளையளித்தான், கண்கள் காணுமொளி
விண்ணளித்தான், விண்ணுமண்ணுங் கொள்கோடி வியப்பளித்
தண்ணளிச்சாகரன், எண்ணருங்கோடிக்குந் தந்தையனே. [தான்,

ஒளியாரிடத்தில் மறைவாய், மறைவில் ஒளியினனாய்த்
தெளியாரிடத்தில் உறவாய்த், தெளிந்தவர் தெள்ளமுதாய்,
அளியாரிடத்தில் அருமைகினும் தான் அங்கமர்பவனாய்,
எளியார்தமக் கெளியானாய் நின்றான் எம்மிறைவனே.

அறியார்க்கும், மிக்க அறிவார்க்கும் ஈசன் அறிவிக்கின்றான்;
சிறியார்க்கும், சீர்த்த பெரியார்க்கும் நீதிசெலுத்துகின்றான்;
வறியார்க்கும், செல்வம் மலிந்தார்க்கும் நேயம் வழங்குகின்றான்;
குறியா தொருவரையேனும் விடான் எண்குணத்தவனே.

(படைப்பின் பயனாராய்ச்சி)

படைக்கின்றதீசன் திருவிளையாட்டுப்; படைத்தவையைத்
துடைக்கின்றதீசன் விளையாட்டுமாறல்; இத்தொல் வினையால்
கிடைக்கின்றநன்மை அங்கென்னை யென்பாருளர்; கேளிசெய்து
சடைக்கின்ற காலமுமின்றோ அச்சர்வ தயாபரற்கே? உ௰

நன்றே அவ்வீசன் நடத்துவதாகும்; நலனலனாய்
என்றேனுமீசன் இருக்கின், அதீசன் இருப்பலவாம்;
ஒன்றே நம்மீசன் உத்தேசமென்றால், அந்தவொன்று நன்மை
யன்றாயிருப்ப திலையே; அதென்னென் றறைகுவதே?

மற்றவர்க் கொன்றின்றித் தன்னயந்தேடல் மனிதர்க்கல்லால்
முற்றறிவோற் கில்லை; எல்லாவுயிர்க்கும் முளைக்கும் நன்றே,
உற்றறிநன்றில் உயர்ந்தநன்றாம்; அவ்வுயர் நன்றலாற்
சற்றுங் குறைபட எண்ணுவனோ அத்தயாபரனே?

எவ்வாருயிருக்கும் ஒவ்வோர் தொழில்கண்டங் கேற்படுத்திச்,
செவ்வே அதின்செயல் நோக்கிநின்றான், பெருஞ்சித்துடையான்;
வெவ்வே றடுக்குத் தொழில்கள் வெவ்வேறு விதங்கிளம்பி,
ஒவ்வாது போலிருந்தெல்லார் நலத்திற்கும் ஒவ்விடுமே.

ஒவ்வோர் பொருளினும் ஒவ்வோர் நலத்தை யுதிக்கவிட்டுச்,
செவ்வேயுலகஞ் செழிக்கச் செய்தான், பெருஞ்சித்துடையான்;
அவ்வப்பொருளினுந் தானிலன்போ லிருந்தாட்டி வைத்துக்,
கவ்வைக் கடலின் கலவா தகிலங் கலந்தனனே.

எல்லாரும் இன்பம் விரும்பல் இயற்கையின் ஏவலென்றால்,
பொல்லாங் கியற்கைக்கு மாறாட்டம்; அத்துடன் போர்செயலே
நல்லாறு சேர்ந்த இயற்கைத் தலைவன் நடபடியாம்;
வெல்லாது தீங்கதை, நன்றே இறுதியில் வென்றிடுமே.

புடைசூழ் நிகழ்ச்சிகள் தம்வாழ்வியற்குப் பொருத்தமென்று
நடைசூழ்ந்து, தன்னெறி தான் பிசகாது, நலஞ்செயற்கே
இடைசூழ்ந்து செல்பவர் செல்வழிக்கொன்றும் இயற்கைநின்று
தடைசூழ்வதில்லை, தன்னெறித்திசை செய்யும், தகைகொணர்ந்தே.

அழுக்கென்ப, மண்ணூற்று, நாளேறத் தாவரமானவைக்கும்,
புழுக்கட்கும் நல்லுணவாய் உருமாறுதல் போல், மனிதர்
இழுக்கங்கள் தாமும், உலகத்திற் கீசன் இசைக்கும் நன்மை
யொழுக்கினை ஒங்கச்செய் யூற்றாகும், ஈசன் ஒழுங்குகொண்டே.

எல்லாவுயிரும் சுகம்பெறல் ஈசன் எண்ணும் முடிவாய்ப்,
பல்லாயிரம்வழி அச்சுகம் எய்தப் பயிற்றுகின்றான்;
பொல்லாங்கினோடு பொருதுதற்காகின்ற போர்ப்படைஞர்
அல்லாதவரென்று அவன்படைப்போரில் இங்காருமின்றே.

(அருளாட்சி)

காராளனின்றிப் பயிரில்லை, அப்பயிர் காதலித்துச்
சாராகக் கொண்ட உயிரில்லை, அவ்வுயிர்த் தாகமற
நீராளும் பல்வகை யூற்றுச்சுனையில்லை ; நேயனருள்
பாராளுமுண்மை, இதாராய்ந்து பார்ப்பவர் பார்ப்பரன்றே.

கணமேனும் நாட்டின் வள்நாடியன்றிக் கழியவிடான் ;
தணமேவும் வெண்குடைக்கீழ்க் குடிதங்கத், தருமநெறி
பணமேனும,பாடுபதமேனும் பார்ப்பின்றிப் பார்க்குமன்போல்,
குணமே கருதி உலகுந்தினன், எண்குணமன்னனே. ௩௰

இம்மாநிலத்தில் நடக்கின்ற சக்திகள், எவ்வெவையும்,
எம்மான் படைப்பு ; அவைக்கெம்மாற் றரத்தக்க தெள்ளளவும்
கைம்மாறிலை ; அதுநாம் மறந்தோம் ; நம் கவனமெல்லாம்
சும்மாட்டுக்காரன் மனம்போல், எடுத்ததிற் றாங்கிடுமே.

நெருக்குண்டு, புண்பட்டு, உழைப்பாற்புழுங்கி, நிலைகுலைய
இருக்கின்ற நாம் நமைப்போல்வார் செயும்பொருளென்றிடவே
கருக்கென்று போவதல்லால், ஈசன் வான்செயல் காணவென்றால்
உருக்கென் றுறைகின்ற பேதைமை நாம் என்றொழிக்கின்றதே?

நம்மாலெழுந்தது தோட்டமென்பார் ; வித்து நட்டதல்லால்,
தம்மாற் படைத்த தொன்றில்லை ; தண்ணீர்விட்டுத் தம்மனையிற்
சும்மாயிருப்பர் ; எழுமூ, டிலை, காய், சுவைக்கனிகள்
எம்மான்படைப்பு ; அவனின்றெனிற், கையு மெடுப்பதெங்கே ?

சுயப்படல் நீக்கிக் கவனிக்கின், தோன்றிய தோற்றமெல்லாம்
வியப்பதற்கே வகையாம் ; நம்சிறுகுறை வீசிவிட்டால்
நயப்படும் ஈசன் செயலறிவோம் ; அதை நம்பிக்கொண்டே,
செயப்படும்வேலை வியப்பெழ வோங்கித் திகழ்வுறுமே.

கடவுளில் நாமொருபங்கென எண்ணின், நம்கர்மத்திலே
திடவுளமையும், சிறுமையுறாது அகல்சித்தங் கொள்வோம் ;
கடவுளில் நாமொருபங்கே யென்றெண்ணின், நம்கர்வமெல்லாம்
விடவுள் கடவுள் செயல்நோக்கப் பக்தி விளைவுறுமே.

வேற்றுருக்கொண்டவன், வெயிட்டதான், உயர்விண்ணகத்தான்
சோற்றுருக்கொண்ட நம்மெய்யிடத் தீசன் தொடக்கமிலான்,
காற்றுருவானவன், என்றிருப்போர் செய்வர் கண்டவெலாம் ;
வீற்றிருக்கின்றனன் உள்ளத்தில் என்பவர் மேலவரே.

ஏருண்ட பாரில் எளியாருழைக்க, இருங்கடலின் ;
நீருண்ட காருண்ட நெல்லுண்டு, நாம் உயிர்நீள நின்றோம் ;
ஊருண்ட ஊனுக்குக் கைம்மாறுண்டோ? நன்றி யுச்சரிக்க
ஆருண்டு? தின்பதற் கெத்தனை பேருண் டிவ்வண்டத்திலே?

மடங்கியகால் நிமிர்ந் திப்புவி வீழ்ந்திந்த வாழ்வழியத்
தொடங்கிய நாள்முதல், இந்நாள்வரைக்கும், தொடருமுடல்
நடங்கிவிடா தளித், தேராளம்அன்பம் நுகர்வைத்த [னே?
தடங்கலும் எண்ணின், அவ்வன்புக் கெம்மாற் செய்யலாவதென்

(பதியின் செயல் வியப்பு)

ஒருநாள் திருச்செயலாராய்ந், தென்னுள்ளம் உருகிநின்றால்,
திருநாளதாம் ; மற்றைநாள் வெறுநாள் ; அருள் தேடியநாள்
அருநாள் ; அறிந்தவன் தொண்டுசெய் தையன் அருள்கிடைக்க
வருநாள் பொன்னாள் ; அதற்கெந்நாளும் ஈடு வரு[illegible]கின்றே.

செயல்கண்டு கொள்ளின், திருச்செயல் காண்க ; நம் சிவன்றரும்
வயல்கொண்ட நெல்முதல், வான்கொண்ட மீன்கள்வரைக்கும், [இப்பால்
கயல்கொண்ட கண்முதல் ஞானக்கண்வாய்ப்புங் கருதுக ; இம்
மயல்கொண்ட உள்ளக்கருவியும் ஈசன்றன் வான்செயலே.

சய

திண்பார்க்கும் ஈசன்றிறம் பார்க்கவேண்டில், திகழுகின்ற
விண்பார்க்க ; மெய்யின் விசித்திரம்பார்க்க ; நம்மெய்யொடுங்கும்
மண்பார்க்க; மண்ணின் வளம்பார்க்கப்; பார்க்குமிம்மாண்கருவிக்
கண்பார்க்கப் ; பின்கருதிப்பார்க்கச் செய்த தெக்கையெனவே.

ஒவ்வொரு காட்சியும் நம்மனப் பெட்டியிலோர் படமாம் ;
செவ்விய ஞாபகக்கண்ணாடி அங்கு திருப்பிவைத்தால்,
அவ்வருங் காட்சியை ஓர்கின்ற பெற்றி அநுபவமாம் :
திவ்வியஞானமு முண்டாகும் ஆய்கின்ற செம்மதிக்கே.

எண்ணம்பிறக்கவும், எண்ணிய செய்வதற் கேற்றமனத்
திண்ணம்பிறக்கவும், செய்வினைமாட்டது சீர்குலையா
வண்ணமிருக்கவும், செய்வாய் தடையின்றி வாய்த்திடவும்
தண்ணந் திருவருள் வேண்டும், ஒவ்வோர் சிறுதட்டிலுமே.

சக்திகளெத்தனையோ சேர்ந்துதாங்கின தானையைப்போல் ;
சித்திரமாங் கொலு மூளை ; அவ்வான்றுறைச் சேவையிலே
எத்தனையோ துறை; மத்தியில் ஆத்மஇறை மகுடம்
வைத்தது பார்மின் ! உடலொரு நாட்டினை மானுமன்றே !

அறிவாய மூளையின்றோன்றல் அரசுக் கரசிகொள்ளப்
பொறிவாயின் ஐவர்மகளாம் உணர்ச்சியைப் போய்நயந்து,
செறிவாய ஐவர் இசைய, வினைதுணி திட்டமெனும்
குறிவாய்ந்த தாலிபுனைந்தக் குமாரியைக் கொண்டனனே.

அகத்தாங் கரணங்கள் சிந்திக்கும் மூளைக் கருந்துறைகள் ;
மகத்தாம் அறிவுக் கடுத்தவை ; ஐந்துவகைப் புலனும்
ஜகத்தா முணர்வைத்தரும் கல்விச்சாலைகள் ; சாதகம் பார்
முகத்தே மனிதருக் கென்னுண் டிவ்வான்ற முறையின்றியே ?